Ч. 37. Пятниця 1 марта (17 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К— 40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5 40
на чверть р. К 2 70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Нові члени палати панів. — Проект суспільного обезпеченя в комисиї. — Ще про бомбардоване Бейруту.*

Після основних законів державних скількість досмертних членів палати панів не може переступати числа 170, але й не може бути низшою від 150. Через смерть опорожнило ся 14 досмертних місць; але що при сегорічних іменованях кількох досмертних членів пересунено між дідичних, тому число новоіменованих членів палати панів є значно більше.

Членами дідичними іменував цісар: тайного радника, краєвого маршалка Галичини ґр. Ст. Баденього, шамбеляна і вл. дібр ґр. Рудольфа Герніна, шамбеляна вл. дібр, ґр. Франца Кольоредо-Мансфельда, тайного радника, шамбеляна і вл. дібр ґр. Яна Добржаньского, тайного радника, шамбеляна і польного маршалка-поручника в стані спочинку і вл. дібр бр. Вацлава Коца, тайного радника, шамбеляна, ґен. кавалериї в стані спочинку, вл. дібр ґр. Генрика Лямберґа, шамбеляна, рітмайстра в стані спочинку, соймового посла і вл. дібр ґр. Юрія Льокателі, тайного радника, рітмайстра в стані спочинку, члена краєвого Виділу на Шлеску і вл. дібр, ґр. Зденка Седльніцкого, шамбеляна, властителя дібр, ґр. Иосифа Зайлєрз, тайного радника, шамбеляна, маршалка Морави і вл. дібр ґр. Отона Серенія, шамбеляна, рітмайстра в стані супочинку і вл. дібр ґр. Вільгельма Вурмбранда Ступпаха.

На досмертних членів палати панів покликав Цісар: тайного радника і посла соймового і парляментарного, бувшого міністра Давида Абрагамовича, тайного радника, президента висшого суду краєвого в Інсбруці, д-ра Фридриха бар. Каля, промисловця, властителя дібр і був. посла д-ра Кароля бар. Кіярія, шамбеляна, леґацийного секретаря в стані спочинку, соймового посла і власт. дібр ґр. Отокара Черніна, звич. професора німецкої політехніки в Празї, радника двора Рудольфа Дерфля, власт. дібр, презеса „Tow. rolnicz-ого" в Кракові Мариняна Дидиньского, комерциялького радника, вел. промисловця Альфреда Ешера, тайного радника, б. секцийного шефа і віцеґубернатора Австро-угорского банку д-ра Іґнаца Ґрубера, тайного радника, б. посла, уповновласненого міністра д-ра Кароля бар. Гайдлера, краєвого маршалка Долїшної Австриї, був. секретаря леґацийного і рітмайстра в стані спочинку кн. Альойзия Ліхтенштайна, предсідателя ческого ґрафічного тов. „Unia", книгаря і цісарского радника Яна Отта, вл. дібр ґр. Еменуеля Рінґгофера, тайного радника і ґубернатора австрийского земского кредитового Заведеня дра Рудольфа Зіґарта, шамбеляна і власт. дібр ґр. Роберта Терлея, заступника краєвого маршалка Чех ґр. Кароля Урбана, радника двора і б. посла Антона Вуковича, тайного радника, соймового посла і був. міністра д-ра Яна Жачка та дир. Краєвого Банку Галичини, правительственного радника д-ра Альфреда Зґурского.

При сегорічнім посуненю до палати панів одержали з Поляків дідичне місце у висшій палаті ґр. Ст. Бадені, а досмертне Мар. Дидиньский, др. А. Зґурский і Давид Абрагамович.

Ві второк відбуло ся засідане субкомітету комисиї для суспільного обезпеченя під проводом пос. Бузка. Шеф секциї п. Вольф, занимав ся всілякими внесенями піднесеними в ході дискусиї і просив о принятє правительсвенного предложеня за підставу до нарад.

П. Евген Левицкий поставив внесене, щоби постанови правительственного предложеня, дотично обезпеченя на старість і на випадок неспосібности до праці, вилучено з предложеня і відсунено на пізнійший час. Тимчасом повинно би правительство збирати дані з досьвідів в инших державах на тім поли і предложити їх комисиї.

По дальшій дискусиї ухвалено перервати наради аж до порозуміня з клюбами що до всіляких основних квестий, які вивязали ся в ході дискусиї, як також в квестиї окремого трактованя Галичини і Буковини.

Адмірал Фаравелї, командант італіяньско

## ПАН ПУЦ і ПАН СКОПІЧЕК.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

(Дальше).

— Докажіть! — кричали парубки.

— Слава Чехам! — крикнув пан Пуц.— На погибель Німцям!

Люди трохи успокоїли ся і пан Пуц побачивши то, почав знову викрикати на погибель всьому, що не ческе, коли нараз роздав ся за ним грізний голос.

— В імени права! Арештую вас, ви крикуне.

І заки пан Пуц встиг оглянути ся, вже держали его мов в зелізних кліщах сильні руки двох жандармів.

За пів години сидів пан Пуц в Івановій хаті.

III.

Міщани з Ови, що мали дістати нового декана, задумали торжественно его приняти, як пристало на добрих парохіян.

Що пан Пуц жертвував свої коні і повіз та що бурмістр приймив вдячно то предложене, згадували ми вже перше.

Принятє мало бути дуже славне. Рада міска, цехи і діти шкільні в парах, музика і товпи народу зібрали ся ще з рана, щоби вийти напроти отця декана перед місто. В місті мали стріляти і бити в давони.

Пан Пуц дав ще того дня, коли відвідав бурмістра, відповідний приказ свому візникови.

Колиж візник переїздив в назначений день містом, людям незвичайно сподобав ся і повіз і коні — пан Пуц став відразу найлюбійшою особою в Ові.

Візник їхав скоро і наближав ся вже до положеного о півтора милї міста Х., звідки мав привезти декана, коли побачив напроти себе ідучого дорогою, маленького, сильно підпитого чоловіка. Але якеж було его зачудоване, коли пізнав в нім свого власного господаря, пана Пуца.

Зіскочив з кізла і підтримуючи пана, щоби не упав, спитав:

— Прошу пана, що з вами стало ся?

Пуц витріщив очи.

— Ідеш по мене? — спитав.

— Ні, я їду по отця декана.

— Всади мене до повозу, наверни і їдь до дому.

Візник добрий хлопець, котрому власний, хоч би і пяний пан був милїйший як чужий отець декан, положив его до воза і поїхав назад до Ова.

Ледви що пан Пуц почув безпечне місце під собою—заснув. Бідний! — богато витерпів! В арешті держали его аж до рана, доки аж не справдили урядово, хто він є.

Проклинаючи всі віча на сьвіті, пішов до пиварні і тут запив порядно свою злість.— Я невинно терпів, говорив до себе плаксивим голосом. — Вчера був я правдивий Чех, хоч того по мені не пізнати, але то було тут — і показував на серце. — О я нещасливий! — і гірко плакав.

Тут найшов его візник, що їхав по декана, котрий також мешкав в Х., дожидаючи на заповіджений віз.

Візник їхав скоро і незабаром наблизив ся до Ова.

Товпа людий дожидала перед містом, хотячи як найторжественнїйше повитати свого нового пан-отця. Музика вже грала, а дзвони гуділи. В тім показав ся повіз. Дерешів пана Пуца пізнали всі здалека.

— Вже тут! вже тут! — кричали хлопці, що творили передну сторожу і на той голос роздав ся сильний гук з вісьмох моздірів на раз.

Пан Пуц кинув ся, пробудив ся і витріщив очи.

— Слава! Слава! — лунало з усіх сторін.

— Многая літа! — кричали міщани, догадуючи ся, що в повозї сидить отець-декан.

Радні міста і бурмістр наблизили ся до повоза — однако задержали ся зачудовані.

Пан Пуц, пересьвідчений, що нарід витає его з вязниці і що та ціла парада робить ся для него, зміркував, що час був би, аби промовив до пароду. Встав і почав вимахувати

ескадри, до якої належали кружляки „Ґарібальді" і „Ферручіо", надіслав до Риму таку телеґраму: В суботу рано побачив я в байрутскій пристани турецку канонірку „Авнiллаг" і турецке торпедове судно. Зажадано від них, щоби піддали ся до 9 годин. Ґубернаторови і консулярним урядам дано про се знати через турецкого офіцира. О год. 9 дано ще раз знак до піддачі. Коли не наступила ніяка відповідь, наша корабельна артилерия розпочала огонь на канонірку, котра й відповіла живим огнем. О 9 год. 20 мін. канонірка, на якій вибухла пожежа, замовкла і тому ми перестали стріляти. Опісля панцирний кружляк „Ґарібальді" поплив сам до пристани і з віддалі 600 метрів розпочав акцию против турецкого торпедового судна, яке остаточно й затопив. Річ виключена, щоби ми бомбардували також місто. Потім наша ескадра покинула байрутскі води.

Адмірал Фаравелі одержав такі дальші вісти від контрадмірала Ділевеля, що кермував акциєю під Байрутом. Панцирний кружляк „Ферручіо", що одержав по полудни приказ розвідати ся про стан байрутскої пристани і бомбардованого торпедового судна, наблизив ся назад до Байруту і застав судно, як все ще пливало на воді. „Ферручіо" отворив огонь против судна і затопив его. Против самого міста ані рано ані по полудни не дано ні одного вистрілу. На покладах італіяньских кораблів не було ніякої шкоди.

# Новинки.

**Львів, 29 лютого 1912.**

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера рано з Відня до Львова.

— **Почетне горожаньство** надала рада громадска в Скалаті на повнім засіданю дня 19 лютого старості п. Емануілови Бохеньскому в призианю его заслуг около розвитку міста.

— **Степень доктора прав** одержав на львівскім університеті минулої суботи пан Валериян Банах.

— **Львів таки на правду валить ся.** Вчера переходив ул. Паньскою Мойсей Фельдберґ. Нараз розступила ся під ним земля і він впав — на щасте не аж до самого осередка землі, лиш до каналу причім сильно потовк ся. Може був би заснав ще і иншої приятности, але люди збігли ся і витягнули его. — В домі під ч. 12 в Ринку завалила ся стеля в одній з убікаций. Повідомлено о тій пригоді поліцию і міский уряд будівничий.

— **Убитий деревом.** Дня 20 с. м. — як нам доносять із Скалата — в громаді Зелена підчас зрубуваня дерева в лісї упало одно дерево на 17-літного Лав. Пітака і так вдарило его, що нещасливий погиб на місци.

— **Дивно склало ся.** Отже то не була видумка, що ми у вчерашнім числі подали в новинках під сим заголовком. На одвім з нагробників уставлених на сцені вписав хтось: „Тут лежить бл. п. Михайло Патюшенко" — назвище одного з членів хору. Патюшенко побачивши то розсердив ся дуже і сказав, що пожалуєсь дирекциї. До того однак не прийшло. На другий день упав він на улици і потовк ся так тяжко, що просто з проби в театрі поїхав до шпиталю і там, ледви що его приймили, помер в ждальни. Бл. п. Патюшенко мав 37 літ.

— **Величезна крадіж дорогоцінностий.** Ювілер з Парижа Альберт Леві, котрий вчера рано приїхав до Відня поспішним поїздом з Парижа, доніс поліциї, що в дорозї вкрали ему перли і брилянти вартости 250.000 франків та готівку 3.800 франків. Ті дорогоцінности мав він в полярес у внутрішній кишени судута, а полярес був для безпечности прикріплений ланцушком. Леві спав в купе сам один. В Зальцбурзї вручив урядникови митовому замкнений полярес а той не оглядаючи, що в нім есть, виставив по зваженю его деклярацию митову на дорогоцінности в цінї 250.000 франків. Леві аж у Віднї добачив крадіж. Підчас переслуханя на поліциї Леві в наслідок сильного роздразненя дістав корчів серцевих.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazd-и" ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В пятницю 1 марта с. р. новинка „Воскресенiє", образ в 4 діях зі співами С. Чубатого.

В суботу 2 марта с. м. третий раз „Роксоляна", опера в 3 діях з прольоґом Січиньского.

В неділю 3 марта дві послідні вистави, пополудни о 3 год. по зниженій цінї „Ой не ходи Грицю", вечером новинка „Жага", образ в 5 діях зі сьпівами і танцями М. Черняхівскої-Старицкої.

— **З Дирекциї руської школи торговельної у Львові.** Відчуваючи потребу основаня фахової школи, отворило Тов. „Просьвіта" з початком сего року „Торговельну школу", яка має до тепер І. клясу. З початком принято 40 учеників, з яких однак ізза браку удержаня і хороби виступило 6, а клясифіковано на І. піврік 34. З того першу клясу мало 27, один з них з відзначенем, 7 не осягнуло достаточного успіху, головно з одного предмету. В другім півроцї прибуло ще 3 учеників, так що школа має тепер 37 учеників, в тім 10 учениць. Від

---

капелюхом, немов би его обсіли шершені, та виголосив таку промову:

— Ну то гарно з вашої сторони! Алеж бо вас не аби яка купа зійшла ся. Дякую тобі вдячний народе, за позиганє при моїм увільненю. Так, так, замкнули мене до арешту. — І бачите, які ви дурні! Насамперед взяли ви мене за Німця і оббили кілько влізло ся, — найбільше той довгий чорний бородач, але я ему не дарую, — а тепер витаєте мене. — Відтак обернув ся до шкільної молодежи і сказав:

— Дякую вам, ви шкільні сьвірятка, прийдіть завтра до мене, дістанете на медівник. Чогож шкірите зуби, що? — і виставив їм язик.

Люди голосно зареготали ся, але рівночасно відозвали ся погрози і ропіт.

Пан Пуц не перестав промавляти: — Лише не супіть ся так, пане бурмістре; ви, здаєть ся менї, гадаєте що я телятко, що поломило вам ваші цьвіти!

Погрози, ропіт і крик межи народом перебили ему дальшу бесіду.

Візник чув, що зле і побоював ся, що всьо може погано скінчити ся, ударив коні і пігнав. Був то найвисший час, бо недалеко від'їхав, а вже за повозом посипано градом каміня.

— То якийсь дурак! — кричав нарід.

— Якесь дранте, не сьвященик, бийте! — радили многі і кидали камінем.

Лише одна глуха баба плакала з радости і раз враз повтаряла: — Ах то — то раз сьвященик, той буде добрі проповіди говорити! То чоловік, знає як до людий промовити, аж на плач збирає ся. Боже! Як же він красно говорив до нас, аж за серце хапало.

По довгім дожиданю розійшли ся люди розлючені до крайности на пана Пуца, а дві години пізнїйше приїхав новий отець декан до Ова.

Аж дома роздумував пан Пуц, як то могло стати ся, що ціла та слава замінила ся в канонаду. Однако пояснене і розраду приніс ему доперва приятель Скопічек, що потішивши его трохи, відійшов знов.

— Що тепер робити? — думав самотний пан Пуц; спати не міг, а малювати також ні, він бідний був сам помальований.

Парубоцкі палиці поробили на его плечах правдивого дива. Аж тепер, коли понабігали ґудзи, прийшов і біль, куди лише нагнув ся, всюди болїло і пекло.

Проходжував ся по комнаті, розмовляючи сам з собою: — Шкода, що не було зі мною пана Скопічка на тім дідьчім вічу. Була бійка, а я мусів всьо сам приймити — колиб так був він зі мною, то менї припала би лише половина з того, а половину все таки лекше знести.

Нараз пан Пуц задержав ся посеред комнати і ударив ся рукою в чоло. — І чого мені терпіти біль? Або нема бальзаму на ґудзи?

Закликав господиню, післав еї по масть, господиня натерла всї побиті місця его бідного тіла і пан Пуц положив ся відтак на софку та ждав, доки рани не погоять ся.

На другий день мав вже лиш синяки, але болю не чув.

IV.

Може місяць по послідній пригоді сиділо в гостинници в Ові веселе товариство при пиві. Предсїдателем був пан бурмістр, дальше були при тім броварник, веселий чоловічок, кількох урядників і студентів, що саме приїхали на вакациї. Сиділи довкола довгого стола і кождий мусів по черзі оповісти дещо веселого.

Прийшла як раз черга на пана бурмістра і він став оповідати, як прийшов до него пан Пуц, предкладаючи на услуги громаді свій повіз, яку шкоду зробив ему при тій нагоді і як щасливим способом відплатилась ему зате его дочка. Веселе товариство заходило ся від сьміху.

Однако не довго тревав їх сьмих, бо пан Пуц війшов з п. Скопічком до гостинниці і оба сіли при найдальшим столі в куті.

— На вовка помовка, а вовк за дверми! — шептали собі гості при столі.

— Нерозлучні приятелі — замітив броварник і правду сказав: де був пан Пуц, там був певно і пан Скопічек і противно.

— Алеж бо они оба годять ся для себе — говорив дальше броварник — тих ніхто не розлучить.

— Ніхто? — спитав оден зі студентів, котрі сиділи коло стола.

— Певно що ніхто, пане Іржічек; їх як би витесав з одного дерева.

— Приймете заклад? — спитав студент.

— А який?

— Пів бочки пива на то, що їх розлучу, так що оден на другого не погляне.

— Маєте руку! Чуєте, панове, приймаю заклад — відозвав ся броварник і подав Іржічкови руку. — Остаточно мені на тій бочці пива не залежить. Панове від нині за тиждень випємо его тут в страху Божім, коли лиш виграю; але таки виграю.

— А як виграю я, випємо від нині за тиждень також — відповів Іржечек.

— Славно! — обізвав ся котрийсь з гостий. — А ми всї инші найліпше на тім вийдемо; чи виграє одна чи друга сторона, ми все будемо пити.

Заклад був принятий, а що біла десята година, то гості розійшли ся домів.

— Підеш зі мною, Каспре? — спитав Іржечек свого сусіда.

— Добре! — відповів Каспер. Пішли разом.

На ринку задержали ся.

— Що скажеш на мій заклад? — спитав Іржечек.

— Я — нічого.

— То дуже мало.

— На сьвіті всьо можливе.

— Знаєш, що? Порадьмо ся і зробіть всьо разом. Знаєш добре обох тих дураків?

— Я? Знаменито! Нині стрітив я пана Скопічка з жінкою, ішли від пана Пуца, котрий їх малює.

— Малює їх? Мені прийшла гадка; слухай. — Іржечек приступив близько до свого товариша і шептав довго щось ему до уха.

— Так, то буде добре — сказав той по хвили.

— То лишім ся при тім. Вивідай ся завтра о всім і порозуміємо ся.

— Добре! Оставай здоров.

— До побачення. — І розійшли ся.

(Дальше буде).

18/II до 26/II відбув інспекцию з рамени ц. к. Ради шкільної Краєвої, радник п. Павловский, який по переведеню інспекциї заявив, що школа так під взглядом веденя як і науки стоїть на вимаганім становищи і зложив управі повне признане.

Вже з початком сего року зголошених до школи було так богато, що Дирекция не могла ізза браку місця і фондів всіх кандидатів приняти. Є всяка певність, що в слідуючім році зголосить ся до школи стілько кандидатів, що Дирекция буде приневолена утворити два відділи I. кляси для хлопців і один відділ I. кл. для дівчат. Значить, на другий рік 1912 школа буде числити 4 кляси. З огляду на великі кошта удержаня школи, Дирекция як з одної сторони робить все можливе, щоби удержати заведене на висоті свого завданя, так з другої не маючи ніяких субвенций ні краєвих ні державних, звертає ся до своїх інституций в першій мірі фінансових в краю, котрі до тепер якось байдужно відносять ся до нашої школи, щоби поспішили з сталою субвенциєю для єї удержаня так, щоби суспільність памятала так про підмогу удержаня школи як і прийшла з помочию для біднійших а спосібних учеників.

До тепер найшов ся заледви один Добродій, що уфундовав стипендию в квоті 120 К річно. Значінє і ціль нашої школи дуже велика і коли вже наша суспільність зрозуміла її вагу, то сподієм ся, що вона нас не опустить. Одинока фахова школа при зрості наших так численних фінансових і торговельних інститутий є конечна, тому всім повинно залежати на єї утриманю. Всякі підмоги і жертви просить ся слати на книжочку 3360 Краєвого Союза Кредитового, Ринок ч. 10.

При тій нагоді звертаємо увагу тих родичів, котрих діти не мають можности укінчити середної школи та набути висшого образованя, що торговельна школа дає їм змогу в значно коротшім часі, бо в двох лїтах придбати фахове знанє а тим самим забезпечити їм добрий і незалежний матеріяльний добробут. Зазначуємо притім, що діти мусять бути спосібнійші, та повинні визначити ся замилуванєм до практичного занятя, а зі згляду на короткий час науки, мусять бути добре приготовані головно в рахунках.

Услівя принятя: вимагає ся укінченя що найменше III. кл. школи середної (гімн. або реаль.) або 7 кляси школи видїлової з добрим успіхом. — Ученики, що укінчили II. кл. школи середної або 6 кл. школи видїлової, можуть бути також приняті, однакож мусять перед тим піддати ся вступному іспитови з обсягу III. кл. без язиків (лат., грек., франц.) зглядно з 7 кл. школи видїлової. — До школи принимає ся під тим самим услівєм і дівчат. Наколи зголосить ся достаточне число, буде отворена осібна Торговельна школа для дівчат.

Вписи і вступні іспити відбудуть ся від 1—3 липня с. р.

Дирекция подає се до відома інтересованим, щоби оминути численних запитів, які наспівають тепер до Дирекциї.

*Роман Залозецкий,*
директор.

— **Читальня „Просьвіти" на Баторівці.** Дня 18. лютого с. р. відбуло ся на Баторівці присілку Рісни польскої, львівского повіта торжественне отворенє і перші загальні збори Читальні „Просьвіти". На збори прийшло двох делегатів з Головного Виділу „Просьвіти" пп. Роґуцкий і Марків. Збори отворив п. Василь Кошман, основатель читальні. Про значінє читальні промовляли пп. академики: Роґуцкий, Марків, Балицкий, Сеньків, п. Жарский делеґат читальні „Просьвіти" з Левандівки і п. Ізишин з Клепарова. Членів вписало ся 36 а є надія на більше. До Виділу вибрані: пп. Григорий Курницкий, голова, Теодор Гупало, заступник голови, Антін Козак, писар, Олекса Андрушків, касиєр, Василь Кошман, бібліотекар і Дмитро Башеньский, господар, а Іван Федачковский і Илия Мох, заступники виділових. На ціль молодої читальні зложили одноразові жертви пп.: Григорий Курницкий 5 К, Олекса Андрушків 1 К, Антін Козак 1 К. Теодор Гупало 1 К, Адам Марущак 2 К, Муна, місцевий шинкар 2 К, з Левандівки, п. Жарский і п. Тибель по 1 К, разом 14 К. Окреме признанє і подяка належить ся п. Кошманови, що даром відступив в своїй хатї комнату на поміщенє читальні.

— **Мантійства за помочию т. зв. купонів.** Львівска фірма М. Шенкер-Ґоттесман, будапештеньска фірма Адольф Дайч і ще якась трета фірма з Черновець пустились на мантійства на великі розміри за помочию т. зв. купонів. Дайч розсилає оповістки, що продає полотна, черевики і т. и., черновецка фірма знов продає годинники а львівска так само всілякі товари і всї обіцюють тому, хто розпродасть тілько а тілько присланих єму купонів, дати в нагороду якийсь предмет н. пр. годинник такої а такої вартости. Люди нерозважні і легковірні купують купони і розпродують їх дальше а за то дістають опісля послідне дранте. Остерігаємо отже перед того рода мантійством. Нехай ніхто не дає ся заманити шумними оповістками і захвалюванєм обіцюваних предметів. Особливо молодіж треба остерігати, щоби не давала ся ловити на обіцювані годинники. Додати тут ще потреба, що того рода мантійска продаж єсть заказана і одну або другу фірму можна би навіть до суду запізвати, коби лиш удало ся єї вислїдити. Згадані фірми однак уладжують ся так, що їх годі прихопити. Инший рід обманьства то знов з ліками. Деякі фірми угорскі і берлиньскі, аптикарі і лікарі — чи они справді ними, годі знати — розсилають знов оповістки про ліки, помічні на всілякі хороби і такі, що просто чудеса показують. Очевидно за тачі ліки треба й добре платити, хоч для проби можна першу коробку, звичайно з трома пастильками, дістати даром. Отже треба бути осторожними та не давати ся на ті ліки ловити і не вірити в ті шумні реклями, які знаходять ся иноді й в анонсах всіляких ґазет. Редакциї для зарібку принимають анонси, але за них не відповідають.

# Телеґрами.

**Петроків** 29 лютого. Сьвідки в процесї Мацоха віч так представили, що монахи на Ясній горі знали вже о злочині ще перед викритем близших обставин.

**Льондон** 29 лютого. Бюро Райтера довідує ся, що держави опікунчі надумують ся поважно над положенем на Креґї. Коли справа вийде в остре стадиюм, то настане конечність чинного виступленя войск тих держав, котрі заручили за безпечність житя і майна на острові.

**Льондон** 29 лютого. Праса висказує переконанє, що страйк гірників єсть неуникнений.

**Рим** 29 лютого. З Льондону доносять, що предложеня Росиї в справі дружного посередництва межи Італією а Туреччиною основує ся на тім, щоби передовсім запитати ся Італії, під якими услівями згодила би ся при удержаню верховної власти Італії над Тріполісом і Кіринаїкою на заключенє мира. Опісля пять держав поробили би відповідні кроки в Константинополи.

**Льондон** 29 лютого. Машиністи в копальнях полудневої Валїї оголошують, що нині вечером розпочинають страйк, без згляду на евентуальний страйк гірників. Страйк машиністів спинить рух в цілім углевім реві́рі. Жаданя машиністів не стоять в звязи з жаданями гірників.

**Льондон** 29 лютого. Правительства в Пекіні і Нанкіні згодили ся на услівя банків анґлійских, німецких, францускнх і американьских. Власти в Нанкіні одержать зачет 2 мілїони таелів, власти в Пекіні мабуть 3 мілїони таелів на виплату платні воякам, щоби не допустити до анархії.

# Курс львівский.

| Дня 28-го лютого 1912. | Платять К с | Жадають К с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. | 697·— | 705·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 438·— | 446·— |
| Зелїз. Львів-Червів.-Яси | 543·— | 549·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 480·— | 490·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. преміов. | 109·70 | —.— |
| Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. | 98·60 | 99·30 |
| $4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. | 98·70 | 99·40 |
| 4% листи застав. Банку краєв. | 92·10 | 92·80 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. | 97·— | —·— |
| „ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ. | —·— | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 91·90 | 92·60 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі | 98·30 | 99·— |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ $4^1/_2$% | 98·30 | 99·— |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К. | 90·20 | 90·90 |
| Позичка краєв. з 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 К. | 92·— | 92·70 |
| „ м. Львова 4% по 200 К. | 91·50 | 92·20 |
| **IV. Льоси.** (Курс віденский) | | |
| Австрийскі черв. хреста | 66·40 | 72·40 |
| Угорскі черв. хреста | 44·85 | 50·85 |
| Італїянь. черв. хр. 25 фр. | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 К. | 79·— | 85·— |
| Базиліка 10 К | 35·10 | 39·10 |
| Йошіф 4 К | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цісарский | 11·36 | 11·46 |
| Рубель паперовий | 2·52 | 2·54 |
| 100 марок німецких | 117·50 | 117·90 |
| Доляр американьский | 4·80 | 5·— |

# Надіслане.

## Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).